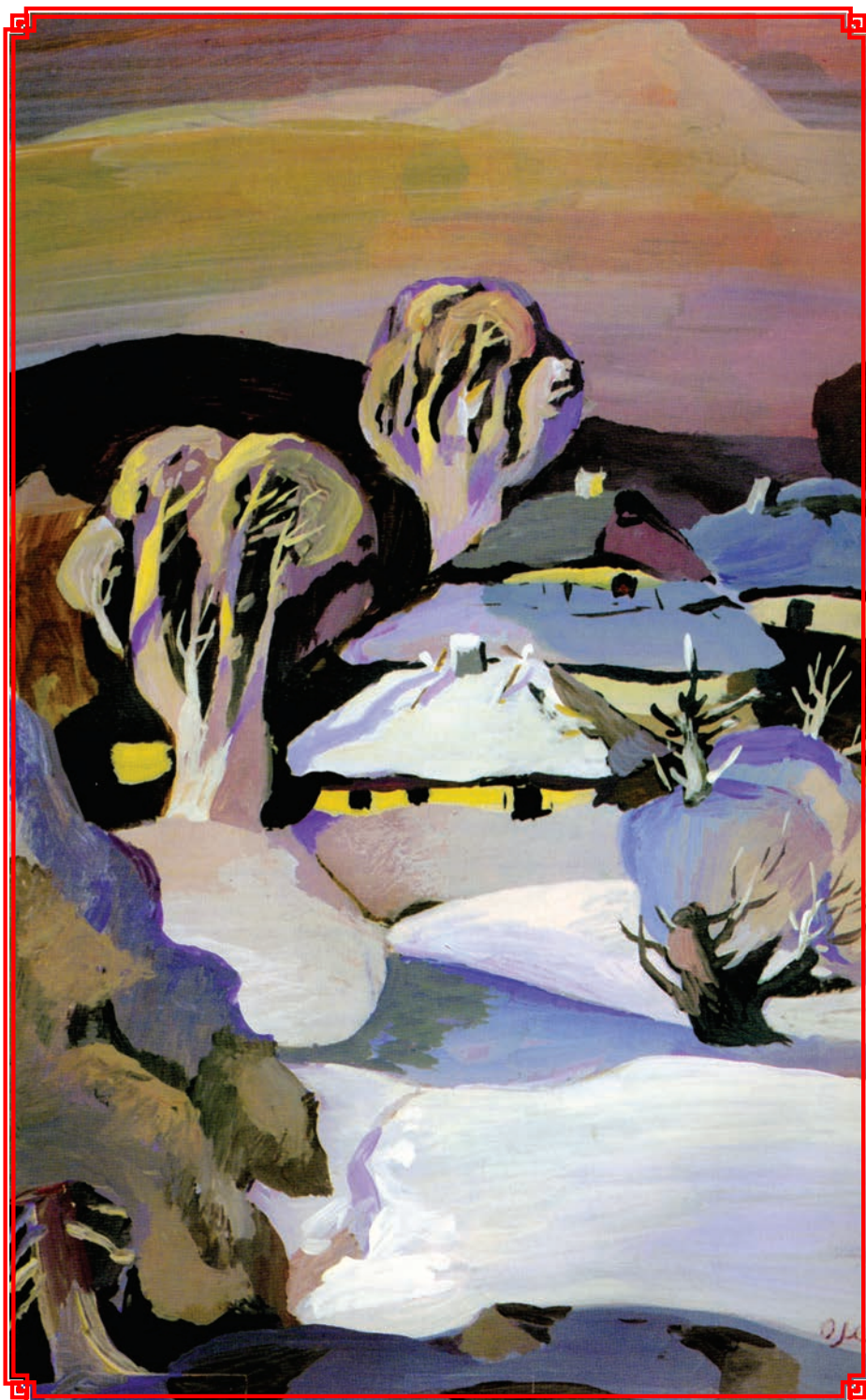

ЛЮТИЙ 2019/2020 р.

6

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Віктор Терен

Рідна мова

Як-то гарно, любі діти,
У вікно вам виглядати!
В ньому все: тополі, квіти,
Сонце й поле біля хати.
На оте вікно ранкове,
Що голівки ваші гріє,
Схожа наша рідна мова –
Цілий світ вона відкриє!
Бережіть її, малята,
Бо вона – віконце миле,
Що колись до нього мати
Піднесла вас, посадила...

Оксана Сенатович

Лютий

Місяць лютий на гостину
Кличе всю свою родину.
Та родина – не мала,
Суне й суне без числа.

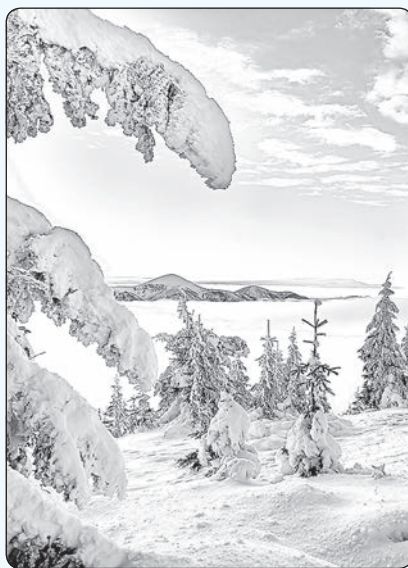
Морозища, морозенки –
І великі, і маленькі,
Завірюхи клаповухі,
І сніжинки-балеринки,
І вітренько, і вітрисько –
Вже вони близьенько-близько.
Ще до ночі в темнім борі
Вся родина буде в зборі.
Запита родину Лютий,
Чи то кожний добре взутий?
Геть у танець!.. – і зі сну
Збудять танцями весну.

На обкладинці журналу
ілюстрація українського ху-
дожника Олексія Міценка.

Мова - у серці народу

Володимир Сосюра:
«Мова - це душа народу,
а народ без мови не народ»

Григорій Фалькович

Я й не думав

Вечір холодом хапає,
Потім снігу підсипає
У замети чималі.
П'ятий день зима триває:
Я й не думав, що буває
Стільки снігу на землі.

Сніг притрушує, ховає
Тисячі брудних дрібниць.
Я й не думав, що буває
Стільки теплих рукавиць,

Стільки шуб на перехожих,
Ковзанів, лопат, санчат,
І бабусь, раптово схожих
На замріяних дівчат...

Барвара Гринько

Рідна мова

Сію дитині
В серденьку ласку.
Сійся-родися,
Ніжне «будь ласка»,
Вдячне «спасибі»,
«Вибач» тремтливе –
Слово у серці –
Як зернятко в ниві.
«Доброго ранку!»,
«Світлої днини!» –
Щедро даруй ти
Людам, дитино!
Мова барвиста,
Мова багата,
Рідна і тепла,
Як батьківська хата.

Володимир Забаштанський

Мови нема без народу

Як нема без зірок небозводу,
Як блакиті без сонця нема,
Так і мови нема без народу,
І народу без мови нема.

Чи знаєте ви, що...

«Малютку» виповнилося 60 років

Щомісячному дитячому журналу «Малютку» виповнилося 60 років!

«Малютку» був першим і єдиним радянським журналом для дітей, що видавався українською мовою.

Журнал був заснований 1960 року письменником Борисом Харчуком.

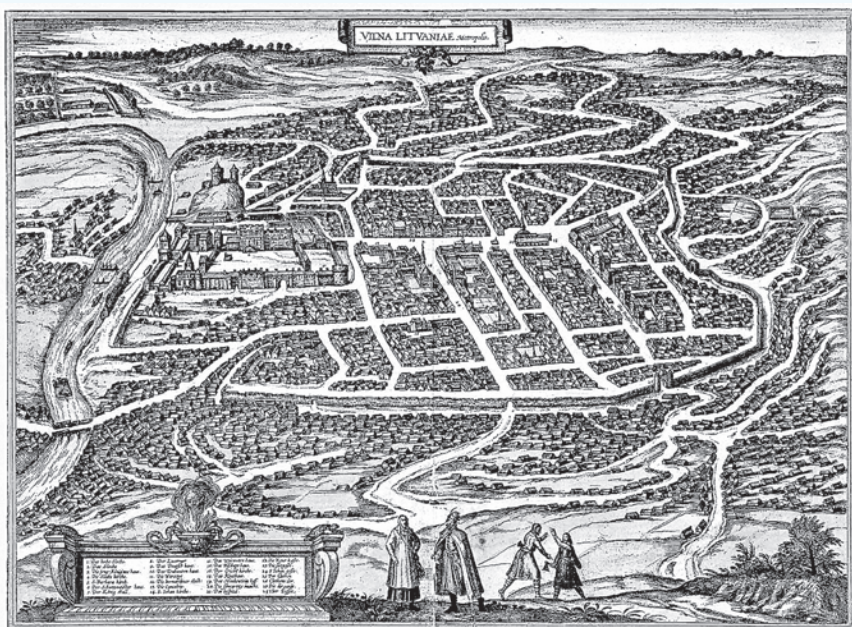
Персонажами першого випуску були Ленін, Котигорошко,

Заєць та Сірий вовк. Головна тема – польоти до зірок. В журнал писали такі відомі осо-

бистості як Оксана Іваненко, Микола Вінграновський, Олесь Гончар, Петро Панч, Євген Гуцало, Борис Харчук, Марія Познанська, Грицько Бойко, Платон Воронько, Андрій М'ястківський, Василь Чухліб, Наталя Забіла. Спеціально на замовлення «Малютки» писав вірші Дмитро Павличко.

Близько 20 років тому була заснована премія імені Наталі Забіли. Щороку до Дня захисту дітей вона вручається найкращому письменнику і найкращому художнику, які публікувалися в «Малютку».

План столиці Великого князівства Литовського Вільно – тепер Вільнюс. 1576 року надрукований у Кельні в Німеччині картографом Георгом Брауном. На початку XVII століття в місті діяло православне братство, яке видавало праці українців. Серед них була «Граматика» Мелетія Смотрицького 1619-го року.

Василь Сухомлинський

Кмітливий скляр

Звечора в ставку плавали качки. Пришов Юрко вранці до ставка і бачить диво дивне. Весь ставок покритий тонким склом. А під склом вода грає. Питається Юрко в тата:

– Хто це покрив ставок?

Сміється тато й каже!

– Є такий умілий, кмітливий скляр. Пришов і засклав ставок однією величезною склянкою. Живе той скляр далеко на півночі. А тепер до нас завітав.

– Хто ж той скляр? – запитав Юрко.

– Мороз.

Максим Рильський

Люби природу не як символ
Душі своєї,

Люби природу не для себе –
Люби для неї.

Вона – не тільки тема вірша
Або картина, –

В ній є висоти незміримі
Й свої глибини.

У СВИТІ КАЗОК

Історично найдавнішими вважаються казки про тварин (так званий «звіриний епос»). У цих творах помітні сліди різних епох, починаючи від первісного суспільства і до наших днів. У них відобразились довготривалі спостереження людини над життям тварин, їхньою поведінкою та взаєминами. Образи, казкові характери, ситуації, в яких діють герої і розкривають свою сутність, мають не буквально, а переносне (алегоричне) значення. У зв'язку з цим згадаймо зауваження Івана Франка: «Діти люблять звірів, чують себе близькими до них, розмовляють з ними і розуміють їх: от тим – то й оповідання про звірів їм такі цікаві, особливо коли ті звірі в байці ще починають говорити, думати і поводитися, як люди...»

Сон ведмедя

(Азербайджанська казка)

Жив колись у лісі старий ведмідь. Настала зима, позамітало снігом стежки й дороги. Усі звірі поховалися в норах, тільки клишоногий не спить і голодний блукає лісом.

Стомився ведмідь після марних пошуків поживи ліг та й заснув. І насився йому гарний шматок м'яса. Смакуту вдалося навіть скуштувати. Прокинувся бурий і подався на пошуки того, що наснилося.

Не близька була дорога. Перейшов річки, долини й опинився біля підніжжя гори.

Неподалік чабан пас отару, а один цап забрів у хащі. Раптом із гори скотилася каменюка, й ударила рогатого по ніжці. Голодний ведмідь кинувся до бідолашного:

– Ага, здається, здійснився мій сон – умить тебе з'їм.

Хотів цап утекти, та де там – ніжка болить. Аж раптом кмітливець здогадався, як урятуватися.

– Дядечку, – звернувся хитрун до ведмедя, – знаю, що з'їси. Тільки й утіхи мені, що опинився в лапах такого совісного звіра, як ти. Отож ушануй же мою останню хвилину.

– Цікаво, як?

– Мабуть, чув, як співаю? Дозволь виконати прощальну пісню, а тоді вже роби зі мною, що хочеш.

Клишоногий якусь мить подумав і погодився. А бідолашний так жалібно зашекав, що чабан, зачувши його голос, одразу зрозумів, що цап у біді. Отож чоловік схопив палицю, гукнув собак і подався виручати цапа з біди.

Побачивши таку армію захисників круторогого, ведмідь швиденько втік до лісу. Хо-

див, блукав і так зголоднів, що й ноги вже не носили.

Коли це назустріч ведмедеві йдуть два чорні барани. Хотіли втекти, та де там: клишоногий наздоганяє. Отож шанобливо вклонилися й питають:

– Як вам живеться, дядечку?

– Уже тиждень як голодний. Добре, що вас зустрів. Ось як з'їм обох, то й на душі полегшає.

Та барани вирішили надурити бурого.

– Їж спочатку мене, – пропонує один із них.

– Ні, – заперечує другий, – мене.

Бачить ведмідь, що круторогі не дійдуть згоди:

– Ну, то побийтеся. У кого першого роги відпадуть, того і з'їм.

А баранам тільки цього і треба. Розігналися, буцімто зібралися битися, та з обох боків як налетять на ведмедя, як стукнуть рогами, тому і в очах потемніло. Поки хижак отямився, баранів як і не було.

Покректав клишоногий, підвівся і знову посунув на пошуки здобичі. Коли зустрічає лисицю. Побачила руда побитого ведмедя й цікавиться:

– Ой дядечку, що ж це з Вами сталося?

Розповів бурий про свої пригоди, а лисиця засміялася і каже:

– Отож наступного разу тричі подумайте, перш ніж вирушати на пошуки того, що бачили уві сні.

Павло Степ

Ковзанка

Юра, в ліжку, тепло вкритий,
Чув, коли вже й засинав,
Як вітрище гув сердитий
І бузковий куц хитав.

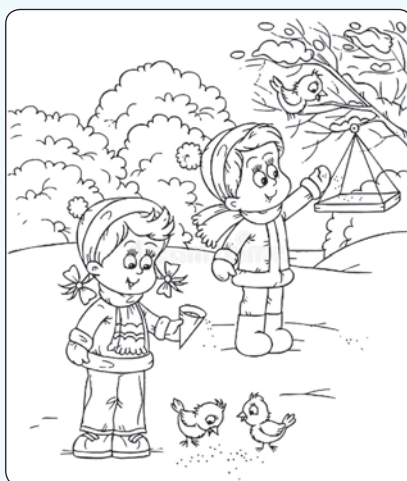
А прокинувшись раненько,
Він побачив – диво з див:
Хтось там вулицю рівненько
Білим килимом накрив.

На бузок навішав вати,
Шиби всі розмалював!..
Він на radoщах стрибати
І гукать до діда став:

– Ковзанці шукайте, діду!
Шапку, одяг... Я вже йду!
І на річку враз поїду –
Поженуся на льоду!

– Ні, прожогом – так негоже, –
Обіззавсь статечно дід, –
Проломитись лід ще може...
Ще ж тонкий на річці лід.

– То знайдіть мені санчата
Та вдягнутись допоможіть...
Буду з гірки біля хати
Я спускатися, летіть!

Я. Божемська

Гороб'ята

«Ми бідненькі гороб'ятка,
Зимна взимку наша хатка.
Киньте нам хоч по кришині,
А допоможете пташині!»

Добрі діти це почули,
Зі стола кришки згорнули,
Вибігли на сніг із хати
Пташенят нагодувати.

Розмалюй.

Розмалюй.

Віталій Конопелець

Якого кольору сніг

Білий-білий первосніг
на поля й на луки ліг.
А в садку глибокий,
красунь синьоокий.

На березі ще й сосні –
бірюзовий.
Так чи ні?
Жовто-золотавим
припушило трави.

А під вечір
на шибках
сніг рожевий,
наче птах...
Мов казкова птиця,
та, що тільки сниться.

Петро Осадчук

Кіій

Все довкола побіліло
Наша вулиця така,
Мовці хто на неї вилив
Цілу річку молока.

А каштани біля хати –
Чи зимою зацвіли,
Чи вночі свої халати
Лікарі їм віддали?!

Платон Воронько

Зимова калина

Все жахав мороз калину
– Побілієш ти, як сніг,
Заморожу до загину.
Замнорозити ж не зміг.
Червоніла, пломеніла,
Грона жевріли як жар.
Не лякалась, не біліла –
Не калина, а пожар.
А коли прибігли діти,
Любо мовила вона:
– Ви мене в коші беріте,
Я морожена – смачна.
Зустрічали з пірижками
Свій Новий щасливий рік...
І солодкими цівками
Лився їм на губи сік.

З КНИЖКОВОЇ ПОЛИЦІ

Поетеса **Ірина Мацко** (1961) народилася в Україні на Київщині в містечку Бородянка. В 1985 році закінчила Філософський факультет Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Вчителювала, працювала на освітянській ниві. Живе у Кошицях.

Ірина Мацко (на фото) автор віршованих казок, віршів, загадок, книжки для дітей «Казковий подарунок», виданої в 2015 р. в Україні у тандемі з О. Угнівенко.

Ірина Мацко нагороджена дипломами Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова». Член Спільки українських письменників Словаччини.

Підкінець минулого року Спілька українських письменників Словаччини видала її збірку поезії – «**Прийде весна**».

Троянда

Вона – королева квітів
І має свого короля,
Той щиро її кохає,
Як сонце, як небо, земля...

Світанок її обіймає,
Пелюстки роса напува.
– Тендітна краса та – колюча.
– Ні, зовні вона така.

Краса її – ніжна, духмяна,
Чарує всіх, наче зілля.
Насправді вона кохає
Лише свого короля.

Материнське серце

Колисала дитя мати
У садочку біля хати,
Колисала та й співала,
З немовляти радість мала.

Спи голубко сизокрила,
Дай Ти, Боженько, їй крила,
Серце добре, сильну Віру,
Щоб уникла життя виру.

І як світом полетіла,
Щоби долю не змарнила,
А розквітла як та ружа,
Мала козака за мужа.

Щоб род їх був багатий –
Діточками, миром в хаті,
Щоб любов у серці мали,
Землю предків шанували.

Та земля є – рідна хата,
Сад вишневий, батько й мати –
Край пісенний, волошковий,
Мова рідна, коліскова.

Нема краще того краю,
Який серденьком кохаю.
Це – свята земля й донині
Вона зветься Україна!

Ірина Мацко

Вкраїна моя

Ген, там, ген, де шумить зелен клен,
Там світанок народжує диво –
То стрічає земля новий сонячний день
І співає барвисто, щасливо...

Де твій дім і любов, і молитва батьків
Споконвіку там є сила роду.
Там козацька душа відродилася знов
І немає їй вже переводу.

Ген, там, ген, де шумить зелен клен,
Там світанок народжує диво –
Це Вкраїна моя, вільна і молода
Гідна жити навіки щасливо!

З поштової скриньки

З нагоди Дня соборності України в Пряшеві відбулась зустріч представників українських громадських організацій Словаччини і співробітників Посольства України в Словаччій Республіці.

У словацькому видавництві «Ікар» вийшла книга Алли Гутніченко та Юлії Коломоєць «Незвичайні професії» у перекладі на словацьку мову. Автор перекладу – Марія Гуліас.

21 лютого - Міжнародний день рідної мови

Кадр з українського фільму «Толока». Режисер та автор сценарію фільму – Михайло Ілленко. Історичний фільм створено за мотивами вірша «У тієї Катерини хата на помості...» Тараса Шевченка, написаного 1848 року.

Борис Харчук

Як ведмідь зимує

Потисли заморозки. «Замер-зз!» – ревнув ведмідь і потяг у барліг.

Зима довга. Мете сніг. А йому що? Завалився на бік і снить собі малиною. Вона зеленіє, починає квітнути. Хоча вві сні, а так і лоскотить у носі.

«Ху! – позіхає бурмило. – Ну, здається, пів зими минуло – пора повертатися на другий бік». Перевернувся. Лапу до рота. І далі йому сниться малина. Вже одквітнула, стигне. Вся зачервеніла...

Так ведмідь і перебуває зиму. Півзими спить на одному боці, а пів зими – на другому.

Володимир Ладижець

У горах сніги забіліли.
Морозець рум'янить нам лица.
В замет відпочити присіла
Маленька зелена ялиця.
Присіла та й, мабуть, заснула.
Ми сміхом її розбудили,
Сніжок вона з себе струснула
І гілля звела, наче крила.
Мабуть, захотіла з нами
Услід із гори полетіти.
Лиш вітер шугнув за санками –
І вже аж в долині всі діти!
Ялинко, нащо сумувати?
Недовго нас будеш чекати.
Ось зайдемо тільки до хати
Погріти малі ноженята.
І знову димком заклубиться
Сніжок за пруфкими санками.
І знов тебе, мила ялице,
Розбудимо сміхом, піснями.

Галина Демченко

Спасибі лісникові

Хвалився мороз усіх в лісі поморозити. Холодних вітрів, лютих хурделиць накликав. Завивали вітри, шаленіли хурделиці. Снігом усе замітали. Скрутно, голодно стало птахам і звірятам. Навіть білочка засмутилася. Були в неї сякі-такі припаси, та й ті вийшли. А до весни ще, ой, як далеко. «Добре їжаківі, – думає білочка, – добре борсукові й ведмедеві: позасинали у своїх схованках під снігом і горя не знають. А тут, мабуть, доведеться по чужих лісах поживу шукати».

Дострибала білочка до узлісся. Аж чує, хтось шурх-шурх, рип-рип!

Глянула, аж то лісник на лижах пробирається. За плечима у нього тугий мішок, при боці – верболіз та осика в пучечки пов'язані.

Підійшов лісник до крилатого дуба. Розклав на снігу свої вінчики. Це для зайців. Потім відступив трохи і в просторі дуплянку, що висіла на сучку, поклав жолудів, соняшникового насіння, житніх сухарів. Це для білочки. Тепер їй не доведеться свою домівку й рідний ліс полишати!

Галина Чорнобицька

Хто мерзне?

Змерзли вуха в собачати,
почало воно скавчати,
а Сірко його навчати:
– Не скавчи, мале, вухате,
утікай скоріш до хати!

Ми спитали цю синицю:
– Що тобі узимки сниться,
хробачок, а чи суниця?
Нам синиця відказала:
– Киньте зерняток і сала.

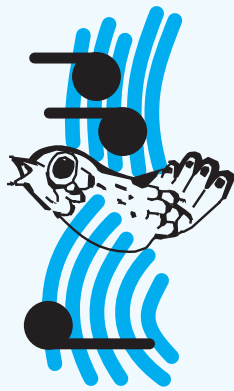
Ходить киця по дорозі,
мерзне киця на морозі:
всі чотири ніжки босі.
Дайте киці теплі кашці,
хай не мерзнуть нозі-лапці.

Ми йдемо гуртом до школи,
білий сніг лежить довкола,
але нас мороз не вколе.
Ми усуті – ми ж не киці!
Ні, не киці ми. Не киці –
На руках в нас рукавиці.

Розмалюй.

Кувала зозуля на широкій брамі

Пожвавлено

Ку-ва-ла зо-зу-ля на ши-ро-кій
бра-мі. Як то доб-ре бу-
-ти при рід-нень-кій ма-мі!

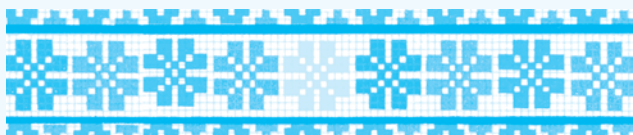
Кувала зозуля на широкій брамі.
Як то добре бути при рідненькій мамі! (2)

При рідненькій мамі снідання зраненька.
Коса розчесана, сорочка біленька. (2)

– Гадала си, мамо, що ми ся не збудеш,
Прийде така днина, що плакати будеш. (2)

Прийде така днина і така година –
Будеш виглядати, чи не йде дитина. (2)

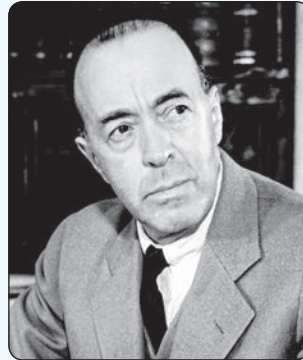
Кувала зозуля на високім мості.
– Чекай мене, мамо, я приїду в гості. (2)

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Едгар Райс Барроуз

Едгар Райс Барроуз (англ. *Edgar Rice Burroughs*; 1 вересня 1875 – 19 березня 1950, Чикаго, Іллінойс) – американський письменник-фантаст, вважається одним з батьків-засновників американської фантастики.

Твори – Марсіанський цикл: Принцеса

Марса (*A Princess of Mars*; 1912), Боги Марса (*The Gods of Mars*, 1913; 1918); Воєначальник Марса (*The Warlord of Mars*, 1914; 1919); Туєія – діва Марса (*Thuvia, Maid of Mars*; 1916; 1920); Шахісти Марса (*The Chessmen of Mars*; 1922), Великий розум Марса (*The Master Mind of Mars*; 1928), Боець Марса (*A Fighting Man of Mars*; 1931), Мечі Марса (*Swords of Mars*, 1936), Штучні люди Марса (*Synthetic Men of Mars*; 1940); Ллана з Гатола (*Liana of Gathol*; 1941; 1948).

Твори про Тарзана: Тарзан із племені мавп (*Tarzan of the Apes*; 1912; 1914); Повернення Тарзана (*The Return of Tarzan*; 1915); Звірі Тарзана (*The Beasts of Tarzan*] (1916); Син Тарзана (*The Son of Tarzan*; 1917); Тарзан і коштовності Опара (*Tarzan and the Jewels of Opar*; 1918); Історії джунглів про Тарзана (*Jungle Tales of Tarzan*; 1919); збірка Тарзан Неприборканий (*Tarzan the Untamed*; 1920); Тарзан Жахливий (*Tarzan the Terrible*; 1921); Тарзан і золотий лев (*Tarzan and the Golden Lion*; 1923); Тарзан і люди-мурахи (*Tarzan and the Ant Men*; 1924); Тарзан, Володар джунглів (*Tarzan, Lord of the Jungle*; 1928); Тарзан і втрачена імперія (*Tarzan and the Lost Empire*; 1929); Тарзан біля земного ядра (*Tarzan at the Earth's Core*; 1930); Тарзан Непереможний (*Tarzan the Invincible*; 1931); Тарзан Триумфатор (*Tarzan Triumphant*; 1932); Тарзан і місто золота (*Tarzan and the City of Gold*; 1933); Тарзан і людина-лев (*Tarzan and the Lion Man*; 1934); Тарзан і людина-леопард (*Tarzan and the Leopard Men*; 1935); Пошуки Тарзана (*Tarzan's Quest*; 1936); Тарзан і Заборонне місто (*Tarzan and the Forbidden City*; 1938); Тарзан Чудовий (*Tarzan the Magnificent*; 1939); Тарзан і Іноземний легіон (*Tarzan and «The Foreign Legion»*; 1947); Тарзан і божевільний (*Tarzan and the Madman*; 1964); Тарзан і знедолені (*Tarzan and the Castaways*; 1939-41; 1965).

Едгар Берроуз

Приборкання звірів

(Уривок)

За спиною мавпи Тарзан помітив ще понад десяток таких самих страхітливих людиноподібних істот. Втім, він добре знав звичаї антропоїдів, які ніколи не нападають зграєю; своїм слабким розумом, на щастя, вони не можуть збагнути переваги спільного нападу на ворога, а то б-завдяки незвичайній силі та могутнім іклам давно запанували в джунглях.

З громохким риком звір кинувся на Тарзана, але людина не розгубилася: за час свого перебування серед цивілізованого суспільства вона навчилася багатьох способів боротьби, невідомих мешканцям джунглів.

Кілька років тому Тарзан відповів би на грубий напад грубою силою, а тепер тільки трохи відступив убік і, коли звір спрожого пролетів мимо, завдав йому сильного удару в живіт.

Мавпа завилала від гострого болю і, скоцюрбившись, звалилася додолу, але вмить спромоглася зіп'ястися на ноги.

Проте білошкірий випередив її: ще мавпа не зіп'ялася на ноги, як він крутнувся й кинувся на неї, і в цій дії з пліч англійського лорда спали останні рештки його зовніш-

ньої оболонки, взятої від цивілізації.

Він знову був лісовим звіром, що сплівся у кривавому двобої з такою самою звіриною. Він знову був Тарган, син Калі, великої мавпи-самиці. Його міцні білі зуби вп'ялись у волохату горлянку ворога, аби перегризти сонну артерію. Могутні пальці виривали міцні ікла з пащеки звіра і, зціплені в кулак, гупали, мов молот, у хриплячу, вкриту піною морду мавпи-самця.

Мавпяча зграя, що з'юрмила довкола, з виразною втіхою стежила за двобоєм. Тварини щось схвально белькотіли, коли той у цього видавав шмат білої шкіри чи цей у того – криваве волохате пасмо. Раптом вони завмерли з подиву: дужа біла мавпа стрибнула їхньому цареві на спину, просунула могутні лапи попід пахви супротивника й зчепленими пальцями чимдуж натисла на карк. Мавпячий цар завив від болю* і опукою звалився в густу траву джунглів.

В роки свого дикого життя, кілька літ тому, Тарзан під час двобою з велетнем Теркозом випадково ужив цей спосіб боротьби цивілізованих людей – «подвійний Нель-сон». Як і того разу, цей спосіб допоміг йому здолати велику мавпу й визначив кінець бою.

Нечисленна купка глядачів – лютих людиноподібних мавп – почула хрускіт ламаних хребців, страхітливе завивання їхнього ватажка і його передсмертне харчання. Потім пролунав раптовий тріскіт – ніби гілка зламалась під сильним вітром. Вузька голова мавпи безсило звисла з ослабленої шиї на волохаті груди, й харчання урвалося. Маленькі, мов свиня-

чі, очиці глядачів перебігали від нерухомого тіла їхнього зверхника до білого мавпича, який саме скочив на ноги поруч із переможеним, а потім знову до свого царя, ніби дивуючись, чом той не підведеться й не заб'є самовпевненого чужинця.

Вони бачили, як прибулець поставив ногу на ший переможеного й, закинувши назад голову, видав дикий, пронизливий крик великої мавпи, що здолала ворога. Аж тоді зграя зрозуміла, – що їхній ватаг – мертвий.

Джунглями котилися страхітливі звуки переможного крику. Мавпочки у верховіттях враз перестали базікати, стихли дзвінки голоси строкатобарвних птахів, і лише оддалік озвався, підвиваючи, леопард та приглушено рикнув лев.

Так, це був колишній Тарзан, який пильним поглядом окинув купку мавп, що з'юрмили перед ним – Це колишній Тарзан труснув головою, мов для тою, щоб відкинути з чола густу кучму – давня звичка, яка лишилася відтоді, коли волосся спадало йому на плечі й вряди-годи лізло в очі, так що він не міг бачити ворога.

Переклад Юрія Покальчука

Ліниві вареники з сиром

Інгредієнти:

- 250 г сиру
- 1 яйце
- 8-10 столових ложок борошна
- 2 столові ложки цукру
- сіль
- сметана
- вершкове масло
- мед

Приготування:

Розімни сир виделкою, щоб позбутися грудочок. Перемішай у мисці сир, просіяне борошно, яйце, цукор і сіль. Міси тісто, допоки воно не перестане прилипати до пальців. Із готового тіста скачай велику ковбаску і наріж майбутні вареники навкоси акуратними шматочками. Опустив вареники в киплячу підсолону воду, акуратно проведи ложкою по дну каструлі, щоб вареники до нього не приклеїлися, і вари їх 1-2 хвилини після спливання.

Готові вареники виклади в тарілку, додай масло, сметану і мед.

Грицько Бойко

Як я вчора виступав

От я вчора виступав!
Ви б почули, як співав!
Хоч немає слуху,
Я горлав щодуху!
До-ре-мі-фа-соль-ля-сі!
Голос мій почули всі.
А скінчив – що сталося!
З місць усі зірвались,
Сцену ледь не рознесли,
А мене схопили –
Аж на вулицю несли
І вже там... набили.

Ірина Жиленко

ПО ГРОЗІ СЕЛО

Смеркає. Дощ. Паркан – аж чорний.
Бузок – у синьому хмелю.
Гуркочуть хмар далекі жорна,
і чадно пахне боголюб.

Вікно розчинене. А захід
вже взявся димом, пригаса.
Під ним тремтить і дико пахне
од зливи ошалілий сад.

Анатолій Качан

Ліниві вареники

Безконечник

Еники-беники, еники-беники,
Мама зварила ліниві вареники.
Мурка з-під столу нявкнула – няв! –
Я їй лінивих вареників дав.

Боже мій милий, що з нею сталося:
Мурка весь день по підлозі качалась,
Потім заснула біля дверей
І перестала ловити мишей.

Еники-беники, еники-беники,
Сестри зварили ліниві вареники.
Жучка знадвору гавкнула – гав! –
Я їй лінивих вареників дав.

Боже мій милий, що з нею сталося:
Жучка весь день на порозі валялась,
Потім заснула біля плити
І перестала двір стерегти.

Еники-беники, еники-беники,
Знову зварили ліниві вареники.
Я у вітальні друзів зібрав,
Миску лінивих вареників дав.

Боже мій милий, що з нами сталося:
Ми цілий день по вітальні валялись –
Хто на дивані, хто на стільці,
Хто із мобількою в лівій руці.

Вранці до школи всі ми йдемо,
Як під гіпнозом, бурмотимо:
«Еники-беники, еники-беники,
Мама зварила ліниві вареники...»
І так далі, досхочу.

Фото В. Коскіна.

Анатолій Качан

Зимовий сад

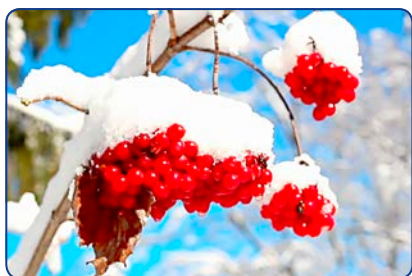
Прилетіли на мітлі
Хуртовини
Снігом сад наш замели
По коліна.

Лиш калина у дворі
Червоніе,
Снігурам і дітвори
Душу гріє.

– Із шипшиною удвох
На морозі
Я стою, як той горох,
При дорозі.

Зберегла я з літніх днів
В кожній гронці
Для ворон і снігурів
Краплі Сонця.

У мороз і снігопад
Ці жаринки
Гріють наш зимовий сад
І ялинку.

Василь Голобородько

Додому

На автобусній зупинці
мати з синочком очікують автобуса.
– Мамо, коли ми вже поїдемо додому?
– Як приїде наш автобус.
Підходить автобус, хлопчик запитує:
– Це наш?
– Ні, не наш.
– А як ви впізнаєте нашого?
– А на ньому буде написано.
– А що буде написано?
– На нашому автобусі буде написано:
«ДОДОМУ».

Борис Харчук

На сніговій галявині

Хоч уже й весною запахло, а снігу в лісі ще ого скільки! Он на ньому мовби хтось розсипав дрібне намисто. Це протоптала стежку від куща до куща мишка. Бігає собі від однієї нірки до другої.

Трохи далі від мишки лишив свої сліди заєць. Та все петлями! ніяк не добереш, куди він пострибав.

А як вигулює лисиця – не видно. Ступне – і мах пухнатим хвостом, мах: замітає сліди, як віником.

Білкам замітати сліди не треба – білки рідко спускаються з дерев. Ось на галявині стоїть засніжена сосна. Ще здалеку чути, як по ній хтось гуляє та шумить. Так і є: одна білка сидить на стовбурі при землі, а її подруга держить в зубах шишку і спускається до неї. Та білка, що внизу, втримується на задніх лапках, передніми перебирає, наче просить: «Дай шишку, дай!..» Це білки так граються і зігріваються. А із сосни сиплеться на лісову галявину снігова курява.

**KULT
MINOR**

„VESELKA” – časopis pre deti. Ročník 68, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamе. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканін. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.